

Prim-redactor, proprietar:
IUSTIN ARDELEAN.
 Redactor responsabil:
IOAN IOSIF SCEOPUL.

Abonamentele se fac,
 plătindu-se înainte în
 Oradea-Mare.

Ese la 1 și 15 a fiecărei luni.

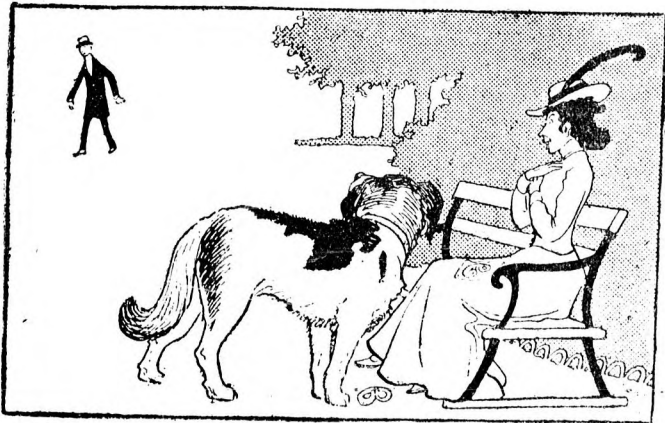
PREȚUL:

Pe 1/4 de an 3 coróne
 Pe 1/2 de an 6 »
 Pe un an 12 »

Pentru România și
 străinătate, un an 20 fr.

CÂNELE NEPREȚUIT,
 sau
 CUM SE POT PRINDE CAVALERII.

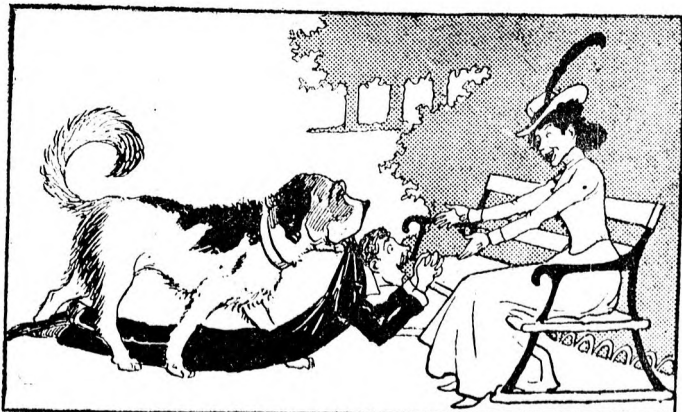
I.

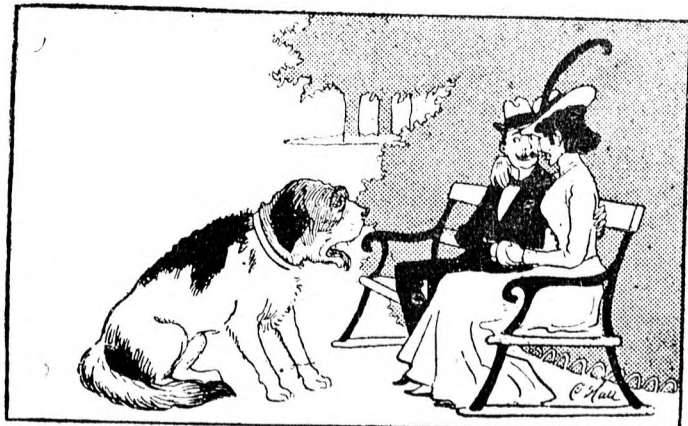
II.

III.

IV.

T R I O.

Dedicație d-șórelor:

ADELINA PISO.

Nu ești frumoasă, nici ai lipsă
Spre-a face multe cuceriri
Căci ochii-ți vii ca două stele
Aprind în pștept miș de simțiri.

Când cu vióra-ți stai la rampă
Zimbind mereu fără a'nceta
De marmoră pari o statuie
... Și marmoră-i inima ta...

Z.

VALERIA PAPP.

Cu glasul tei dușos și dulce
Ne faci să tresărim
Să te-ascultăm răpiți de vrajă
Și 'n glasu-ți să trăim...

Ne cânti plăceri, ne cânti iubire
Dureri și bucurii...
Cu cântecele tale dragi
Când o să mai revii?

B.

OLIVIA BARDOȘY.

Ești jună și zimbești cu drag
Ședând sus la pian...
Și zimbetu-ți deșteaptă 'n noi
De vise un orcan!

Și cum zimbești pari a'ntreba
De n'o să te uităm...
Dureri! 'n veci n'o să mai știm
Uitării să te dăm!

S.

Spicuri și glose literare.

II.

Nu știu unde am citit că poetul german Goethe numai pe hârtie vînetă putea scrie versuri, că pe Schiller mirosul de mere putrede i-l inspira la cele mai frumoase balade, și în urmă că Rossini, compozitorul italian, compunea melodiile sale mai vrăjitoare după o masă somptuoasă — dîc, nu știu unde am citit aceste curiozități literare, dar știu că dacă la noi românii numai atunci s'ar produce ceva, când ne-ar inspira hârtia vînetă, mirosul de mere putrede sau în sfîrșit plăcerile unei mese somptuoase — știți cu stridii, caviar și șampanie — literatura noastră ar fi mai sêracă, decât cum e... dar har' domnului de sus noi nu avem lipsă de motive așa curioase ca să ne inspire, pe noi ne inspiră tóte, tóte câte le putem observa cu ajutorul celor 5 simțuri...

Pe noi ne inspiră la poezii un ac cu gămălie, biliónele de infuzorii ce le vedem prin sticla unui microscop mișunând în un strop de apă... sgomotul ce-l produce o locomobilă în mișcare... vederea unor ghete rele... dar rele ca cele mai multe poezii din «Familia» și «Revista ilustrată»... pe noi ne inspiră la poezii turnul lui Eiffel și aburii fierbinți ce iese din un blid încărcat cu găluște... tóte, tóte ne inspiră...

Și cum că pe noi tóte ne inspiră dovadă sunt revistele noastre literare! Câte fructe de inspirații dubioase mai poți citi în ele! Ađi dincóce de Carpați avem două reviste literare «Familia» și «Revista ilustrată», cari se întrec în publicarea poeziilor fără de considerare la confesia autorului! Trebuie să recunoștem cu aprobare, că până ađi pe acest teren încă nu s'a făcut chestie de confesie — ambele publică poezii rele fie acum scrise de poeți gr. catolici sau gr. orientali, nu le pasă, stau cu mult mai pre sus de această micime de vederi...

Ei, dar vedeți iarăși m'am abătut dela tema-mi de căpetenie! Dela poezie am trecut pe neobservate la confesie, un paș mare, așa de mare ca dela anumite comedii la — spirit, dela diare române — la abonenți, dela

gubernul magiár — la dreptate, dela diare *magiare* — la diariști *creștini*, sau dela morméntul lui Iancu din Tebea — până la curtea împărătească din Viena...

Si eú mă fac vinovat de acest fapt numai în interesul cititorilor mei, numai ca fiecare să afle ceva după placul seú și totuși știu sigur, că o să fie și de aceia cari se vor supêra de una sau alta din cea ce scriu.

Ce să faci! Așa sunt ómenii... Numai cu greu poți lucra după placul tuturor și pentru mine asta e fînta unică: să ved că toți sunt îndestuliți cu mine! Și cu tóte aceste credeți că toți o sunt? Nicî pomana...

Numai erî sau alaltăeri mi s'a plâns unul că prea mă abat în cea ce scriu! Auđiți acolo eú mă abat! Da, cred că o să fie mulți scriitori de soíul acesta, cari numai ca să scrie cu cât mai mult, scriu despre câte verđi uscate! Nu așa eú! Eú sunt conștiú de chemarea mea de diarist și nu voi să ocup cititori mei cu lucruri cari în fond nu se țin de chestia de căpetenie a subiectului meú ales...

Căci uite, dacă n'ași fi scriitori conștiú de chemarea mea, cine m'ar putea reține să nu vorbesc despre resboiul buro-anglez, sau despre știrile triste, ce sosesc despre expediția polară alui Andree? — abateri, cari o mărturisesc și eú n'ar sta cu titlul acestor șire în legătură mai strînsă, decât Rothschild cu mine... Și asta e iarăși fatalitatea mea căci dacă ași sta în legătură mai strînsă cu Rothschild n'ași avea lipsă să-mi frămênt acum capul, cum se sfîrșesc schița de față, căci am ajuns pe fundul borcanului ideilor mele și înaintea uși așteaptă bătaul din tipografie să-i dau manuscris...

O, acești băieți de tipografie! Știți, i-ți stau vecinic pe cap.... I-ai dat póte trei file și eși acuma la plimbare, voios că ai scăpat pentru câtă-va vreme și numai iată, chiar când te plimbi mai cu foc în urmele cărei-va frumsețe... hađ' deodată străbate la urechile tale profanul strigăt: «Mă rog de manuscris!»...

Am de gând să vă descriu odată tóte năbădiile, prin cari trece un scriitor... știți «o di la redacție!»... dar nu ađi, căci ađi nu mai am vreme... bătaul nu mai póte aștepta...

Fatal, căci chiar voiam să scriu ceva despre niște «salóne originale» din «Familia» citite cu multă vreme înainte de apariția lor — în reviste străine...

Așadară în numărul ce-o să urmeze...

Nițică răbdare.

I. I. S.

AMAR ȘI DULCE.

... De câte ori mă dor dinții tata î-mi dă 1 corónă... Pentru corónă î-mi cumpăr bonbóne, le mânc, capăt din nou dureri de dinți și așa mai departe fără sfîrșit...

Nevinovat.

Pertractarea era sfîrșită.

Acuzatul — învinovățit cu furtul unei părechii de pantalonii — era achitat...

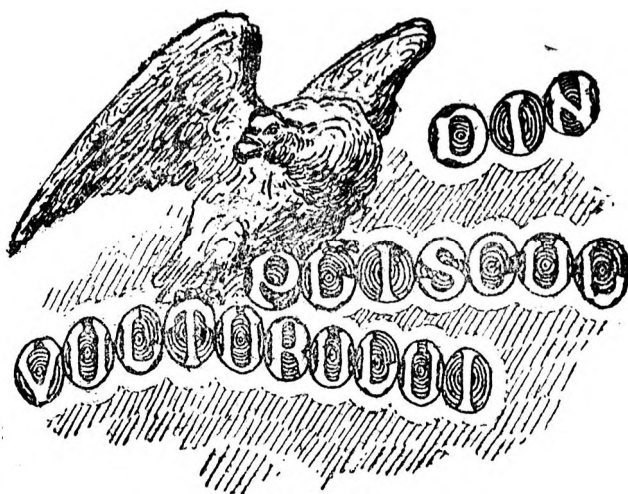
Toți se depărtau rînd pe rînd numai acuzatul mai ședea tăcînd în banca acuzaților fără să facă pregătiri de ducă.

Advocatul se vedîndu-l așa în nemișcare se apropiă de el întrebându-l de nu are de gând să se depărteze, când dóră l'au declarat de neninovat.

— O să mă duc îndată, — îi răspunsă acesta șoptind, — dar uite acolo e stăpînul pantalonilor și *pantalonii's pe mine!*

În focul mâniei.

— Și luați bine sama la cea ce vă spun! — strigă odată servitórelor sale o dómna, care în mânie de multe ori vorbea fără să se gîndească — dacă o să clopoșesc de *dóue ori* trebuie să vină Maria, dacă clopoșesc *odată* — Ana, și dacă *nu clopoșesc deloc* — Sofia!

I.

Unui doftor.

Că bolnavii-ți mor pe rînd
Cauza n'o găsești?
Cauza-i simplă, tare simplă
Doftor ești și nu ești.

II.

A murit doftorul L...

Voioși sunt toți notarii
De ăst eveniment
Căci bolnavilor nu lăsa
Nici timp de testament...

III.

Scuza unei femei necredincioase.

Nu m'acuza că-'s infidelă
Te rog să mă ascuți:
Fidelă — unul era fericit
Așa 's — cu mult mai mulți.

Naivitate de copil.

Tatăl: Pottește, stimată dómna Manda, și ocupă loc, soția mea va veni numai decăt și se va bucura mult. Ghiță, i-ai spus deja mamei, că dómna Manda e aici?

Ghiță: Da, dragă tată!

Tatăl: Ei și vine îndată? Ce ți-a răspuns?

Ghiță: Mi-a răspuns: Iar e aici *gura aia spartă?*

Dorința lui.

Preotul (cătră bolnavul, care trage de mórte) — Și-acum, dragă fiule, spune-mi mai ai ceva dorință!

Bolnavul (cu voce debilă) — Una singură.

Preotul: — Și care-i dorința asta?

Bolnavul: — Să mai trăiesc o leacă!

Fraze profunde.

— Bela cel *orb prîvia* răpit frumsețile câmpiei ce se întindea înaintea ochilor săi.

*

— Acuzatul și-a *omorit* nevastă numai cu scopul ca s'o *înfrice!*

*

— Și *pruna* aceasta a fost *merul* lor de vecinică ceartă.

Spre aducere aminte.

Banchierul Rothschild i-l rugă odată pe marele umorist Saphir să-i scrie spre aducere aminte câte-va șire în albumul său. Saphir îi împlini rugarea cu plăcere și-i scrisă pe o pagină albă:

«Împrumută-mă 1000 fl. și uită-mă!»

Rothschild zimbi la citirea acestor cuvinte și a două și îi trimisă o hârtie de 1000 fl și aceste șire:

«Î-ți împrumut 1000 fl și *te* uit și *o* uit».

Indirect.

— Acum să vine acasă, bețivule? Nu știi, că a trecut deja de miezul nopții? Unde ai stat atâta vreme?

— La un prietin, dragă nevastă!

— Așa? Și unde a fost acest prietin?

— În crișmă!

DIN ȘCOLĂ.

Învățătorul: Dragi copii, cunoșteți voi casa, care stă deschisă pentru toți, pentru cei săraci și pentru cei bogați, pentru cei voioși și cei întristați, pentru bărbați și femei, tineri și bătrâni? O de-ați cerceta-o cât mai des, căci cei cari ȳasă de acolo — ȳasă mângăiați și ușorați. — Ei, cine-mi pôte spune cum se numește casa asta?

Petru: Eă, domnule învățător! E — *crișma*.

TRADAT.

Polițistul (cătră un cerșitor, pe care l'a prins durmind într'o șură): — Cum te chiamă?

Cerșitorul (tace).

Polițistul: — Te întreb, cum te chiamă?

Cerșitorul (tace).

Polițistul: — Ești dóră mut că nu-mi răspunđi?

Cerșitorul: — Mut nu, dar surd!

O IDEĂ BUNĂ.

Ion de cinci luni deja era certat cu vecinul său Vasilie. Pricina vrăjbiilor lor era un gard de grădină. Gardul de vreme îndelungată era deja rupt și unul aștepta dela celalalt să-l îndrepte, dar nice unul nu voia să ee asupra sa cheltuielele. Din vorbă în vorbă ajunseră în vrajbă...

Ion într'o și se duse la un avocat ca să-și pîrească vecinul, dar avocatul îi dădu sfatul să se împace, căci întreg gardul nu ar plăti atâta, cât ar face cheltuielele de pîră — un sfat, va concede-o orî-cine, surprîndetor mai ales venind dela un — avocat. Ion se întorse gânditor ne mai știind ce să facă, când deodată fața i să însenină... îi venisă o idee bună.

*

Nu trecură trei săptămâni și gardul era îndreptat... Î-l îndreptasă Vasilie.

*

Peste câte-ve luni avocatul se întâlni cu Ion și punându-se cu el la vorbă i-l întrebă și de gardul cu pricină.

Ion zimbi plin de mândrie.

— O, acela e deja de mult îndreptat, — îi dișă apoi vesel.

— Așadară ai urmat sfatul meu și v'ai împăcat plătînd împreună cheltuielile?

— Nu! Cheltuielile le-a purtat tóte vecinul meu Vasilie.

— Și cum ai ajuns la asta? — i-l întrebă avocatul uimit.

Ion începu din noă a zimbi... — Lucrul s'a petrecut astfel. Într'o și mă duc la vecinul meu Vasilie și-i duc 5 oue și-i spun că găinele lui — întrând negreșit prin spărtura de gard — le-au ouat în șura mea. Din vreme în vreme, i-am dus din noă câte-va oue... apoi deodată am încetat cu ducerea lor — și vecinul meu Vasilie, cređend că acum îi rețin ouele, ce le ouă găinele lui (cum credea) în șura mea — întro și se apucă numai și îndreptă gardul!

DIN VIAȚA SUFLETEASCĂ A COPIILOR.

Mai mulți băieți se jucaă afară în parcul orașului. În decursul jocului lor vesel unul ajunsă a povesti ce visasă...

— Mă aflam cu tatăl meu și cu mama mea în o grădină frumoasă. În grădina asta erau multe, multe pome bune și-mi era ertat să culeg câte-mi trebuiaă. Și-a mai fost apoi acolo o dómna bună, care ne-a dat atâtea dulcețuri...

— Și eă nu eram acolo? întrebă unul dintre ceialalți copii, cari cu gurile căscate asculteseră visul asta frumos.

— Tu nu erai acolo!

Micul băiat începu a plânge amar!

CĂȘETORIILE MODERNE.

Emil devine tot mai indiferent! Văd deja că în curând o să mă ceară de nevastă, ca să mă pótă negliga — cu totul.

Din peripețiile unei idei.

Jurnalistului din Poeni, poetului internațional Petrea dela Cluj îi veni odată o idee.

Numai decât î-și împărtăși această idee confratelui său în Pegaz — George Bortos.

La espunerea ideii George Bortos rămasă estaziat!

— Frate, trebuie să faci din ea o *dramă*!

Și Petrea dela Cluj se apucă și făcu din idee o dramă și-și trimise drama la 7 editori. Când peste 7 luni, după ce scrisese în afacerea asta 49 de scrisori, î-și reprimi drama — citi pe manuscris: »Idea e minunată, dar trebuie să faci din ea o *novelă*«.

Și Petrea dela Cluj se apucă și făcu din idee o novelă și-o trimise la 7 reviste.

Când peste 7 luni, după ce scrisese în afacerea asta 49 de scrisori, î-și reprimi novela citi pe manuscris: »Idea în sine e admirabilă, dar pentru o novelă nu-î potrivită. Fă din ea o *comedie*!«

Și Petrea dela Cluj se apucă și făcu din ea o comedie și-și trimise comedia la 7 țiare. Când (— *veđi mai sus*) î-și reprimi novela citi pe manuscris: »De

comedie nepotrivită! Idea înse e un *viț* încântător, trebuie să-o trimiți la o revistă umoristică«.

Și Petrea dela Cluj se apucă și căutând din text vițul laudat î-l trimise unei reviste umoristice. Peste 14 țile era cu răspunsul în mână:

»Vițul a apărut deja câți-va ani înainte de aceasta în revista noastră n-rul 35...«

Completarea

Idealistul: — Bărbatul și femeia trebuie să se completeze. Femeia trebuie să suplinească cea ce-î lipsește bărbatului.

Realistul: — Ei veđi și tu-mi faci reproșuri că încerc să-mi găsec o femeie cu — *parale*!

Neprecugetat.

— Cum cauți ađi, omul lui Dumnezeu? Fața ta e plină de tăieturi. Ce măgar de barbier te rade?

— Eū mă rad *însu-mi*!

ESPLICARE VULTUREASCĂ.

(La numirile prescurtate.)

Măg.-laș = măgar laș.

DUPĂ CULISE.

Balerina (căreia îi place să se decolteze, după o reprezentare, la care apăruse peste măsură de decoltată): Ei bine d-le, cum ț-am plăcut în costumul meu de silfidă?

Domnul (mirat): Costum? Dar ai avut costum? Nici n'o observasem.

A FURISĂNIILE JUPÂNULUI SCHMERZENHERZ.

— Se insora thu acoma și nevesthe tho se fie di etatea chiporilor din «Supărarea» lui Herr von Mămăligaș-leben din Arad.

— Numa atita zile fericit se aibe thu in ano cеста chit abonatele plătite are «Supărarea» loi Mămăligaș-leben!

— Se fie thu companist la tipografia cu jupun Ion von Flocea-leben din Arad, iar kundschaftu vost Mămăligaș cu «Supărarea»!

— Se fi thu invitat la prunzu loi redafter Mămăligaș-leben!

— Prunchele tho se fie invoțat cu atita școla cum redafter Mămăligaș!

— Mondiro tho di cononie se fie impromotat dela Herr redafter Mămăligaș-leben!

— Capo tho se fie așa plin de minte, cum plin de muncare stomachele loi Mămăligaș-redafter!

— Acoma se afurisi io și pe Vultur-leben: Atita vreme se lupta el cu necaz, chit va trăi oîșag «Veselia» loi Mămăligaș-leben!!!

La tribunal.

Acuzatul: — Doi martori spun că m'ar fi vădut când am furat calul! Întreb acum onoratul tribunal, ce's cei patru ochi ai acestor martori, cari spun că m'ar fi vădut, în fața a 24 milioane de ochi de români cari nu m'au vădut?

EMANUILĂ LATDEFÓME.

(Dedicație celui mai amărit veseliandru.)

Și ce mai ȳici și ce mai faci
Băiat reșinărean? . . .
Mai bine stai, mai bine taci
Din gura-ți de țigan! . . .

Tu urlă, vai! . . . improști încet,
Ne iaî mereu la »góne« . . .
Iar noi răbdăm de la un biet
»Mănilă Latdefóme«!

Că vrednic nu te prea gândim
Să stăm la »hartă« cu tine;
Dar totuși ceva-ți proroim,
Ce știe ori-și-cine:

Ori cât în lume-î pribegi:
Brașov, Arad — aiurea,
*Flămênd ai fost, flămênd vei fi,
Flămênd remăi pururea!!! . . .*

Vulturul.

PĂCĂLIT.

— Gott dei Grechte! — îi ȳice Șloim unuî domn, care anunțasă în un ȳiar, că a găsit o pungă cu bani — am citit că d-ta găsit o portmoneule cu bani și io venit s'o ia, căci io perdut la mine un așa pungahele . . .

— Bine, te cred, dar nu m'ăi putea descrie o leacă cum era punga ce-ăi perdut-o?

— Aî, vai, cum spune io cum fost portmoneule chind perdut cu el și capu?

— Eî, atunci o să-ți ajut eü. N'a fost un portmoneü negru, cu cincî despărțeminte?

— Zai sal ech leben, dacă nu fost negru cu 5 despărțemintele!

— Nu conținea un despărțemênt o contă dela un anumit Veichenblan și o scrisóre dela un bancher Funkennagel?

— Herr Gott! Togmaî cum spune d-ta!

— În sfirșit: nu conținea 450 fl.

— Zai sal ech leben! Unde a fost la mine capu? Togmaî 450 fl.

— Așadară tóte consună.

— Wie haisst? Consună? Apoî, ferește că consună!

— Bine dară — în caz dacă ași afla un astfel de portmoneü, am să te avisez numaî decăt.

ÎN OSPETĂRIE!

Chelnerul: — Aî dară 1 friptură cu cras-taveți, 3 păhare de bere, 2 pâni și . . . ce mai aî?
Óspele: — Fóme!

DELA CONCERTUL ROMÂN DIN ORADEA-MARE.

- Și ce ți-a plăcut mai bine la concertul din sara asta?
 — Mie? Comedia d-lui Vulcan!
 — Comedia d-lui Vulcan? Dar bine, domnule, nici nu s'a predat așa ceva.
 — Chiar pentru acea!

Modest.

Dr. A.: Dar bun coleg mai ești! Știi că s'bolnav și nici nu vii, să mă cercetezi.

Dr. B.: Î-mi pare foarte reu că nu te-am putut cerceta, dar nu ți-am aflat locuința.

Dr. A.: Nu trebuia decât să întreb de la un băiat unde locuiește doftorul cel mai renumit din oraș și te-ar fi condus la mine.

Dr. B.: Ei, închipuieți numai, am și făcut-o! Am

întrebat de un băiat și acela m'a condus prin o mulțime de ulițe oprindu-se în sfârșit înaintea — casei mele!

Practic.

A.: Prin oraș se vorbește, că d-ta ai de gând să-ți ia de nevastă bucătăreasa-ți! Nu știi poți, cea ce orașul întreg știe, că te fură și înșală unde numai poți?

B.: Ba o știu, numai cât așa o să ajung mai ușor iarăși la banii mei!

Sincer.

— Prietenele mele spun că numai pentru zestrea mea mă ia. Așa-î că nu-î drept.

— Firește! Zestrea ta o capătă creditorii mei!

De-apururi «geșeftul.»

Sali: Tate-leben, di ce spus tu la toți 3 petițorele m'oi se vine la acelaș ore?

Tate-leben: Nü, ca se facem licitație minuendă la zestre!

Grobian.

Nevasta (din fereastă bărbatului ei din odaie): Vino numai, bărbățele, uite cum joca acolo un urs.

Bărbatul: De ce să nu joca? N'are dora nevastă!

Noroc.

Domna A. (cătră d-na B.): Ai drept, bărbatul meu era aproape ruinat, când deodată i-a suris norocul. Frațele seu s'a spânzurat, mătușa sa a fost strivită de tren și în sfârșit un văr al seu i-l omora pe unchiul lor care era milionar, și devenind astfel eredele universal se vedu scăpat din toate necazurile.

În farmacie.

Farmacistul: Ce poftesti copilul meu?

Copilul: Prav de stelnițe.

Farm.: Pentru cât?

Copilul: De numerat, nu le-am numerat dar o să fie la vre-o sută.

Cântec de redactare.

Înzădar î-mi sfărîm capul
Glume să mai scot din el...
Treaba merge fôrte-a lene
Prea de tot încetinel...

Tot am încercat a scrie
Și nimic nu am sfîrșit,
Înzădar e ori ce trudă
Glumile s'au isprăvit.

Și'ncă nu-î sfîrșită fôia!
Mai lipsește mult din ea!
Știi, un gol de multe șire
Și nu am cu ce-l împlia.

Uit' a și sosit băiatul
Ca să-mi ceară manuscris!
Dóue 's! și pe vremea asta
Eū cincî strofe î-am promis!

— Staî băiate înc'o leacă...
Lucrul merge cam încet...
Na-ți acuma poezia
Și mai ți că nu's poet!

Un profesor distras.

— De ce ai lipsit erî din școlă, Petre?
-- Mî-a murit tata.
— Așa? E bine!

*

— Da dragul meū, d-ta tot mai mult decađi. Sunt sigur că o să ne întălnim odată în pușcărie.

*

— Tifusul e o bôlă grea. Saū morî saū înnebunești. Și eu am avut odată tifus.

Leafa cânelui.

Stăpâna casei: Fiind-că te-ai purtat atăt de necuviincios î-ți daū drumul. Aici ți-e leafa.

Bucătăreasa: — O, mă duc bucuros! (Arun-când cânelui o corónă.) Na, Hector, aici e și leafa ta.

Stăpâna: — Ce fel de leafă?

Bucătăreasa: — A meritat el bine coróna acea! De când sunt la d-ta încă n'am spălat nici o farfurie — Hector le-a lins tóte!

Schimbarea spre bine.

— În cei 12 ani de când nu te-am mai văđut te-ai schimbat mult și încă spre binele teū!

— Spre binele meū, când îs pleșuv?

— Da! Nu trebuie să mai spezezi pentru tăiatul pěrului.

— Să nu dai nimic pe aplauzele publicului mare! 10 înși te aplaudează fiind-că te înțeleg, 20 ca să pară că te înțeleg, iar restul fiind-că vėd că aplaudează și alții.

— Talentul *totdeauna* se va valida, geniul *arare-ori*, căci talent *ai* și geniu *ești*, iar ómenii nu se uită la cea ce *ești*, ci la cea ce *ai*.

— Ómenii mari iubesc femeii inferióre lor și simpatizează cu femeii egale lor.

— Toți încearcă să-și îndrepte pozițiile, puțin — să se îndrepte însiși.

— Mulți se cunosc însiși, dar nu și-o mărturisesc...

— Bărbatul judecă după convingere, femeia după cum e dispusă.

AMERICANIADĂ.

Cassierul unei bănci mari din New-York perdușe la bursă 100.000 dolari — din banii băncii. Torturat de remușcări de conștiință se hotărisė deja să mărturisiască totul directorilor băncii, când deodată îi trăsni prin cap să consulte mai nainte un avocat renumit.

— Ce sumă î-ți stă în momentul acesta la dispoziție? — î-l întrebă avocatul după ce ascultasė starea lucrurilor.

— Peste 500.000 de dolari! — îi respunsė cassierul.

— Atunci să-mi aduci încă ađi 100.000 de dolari. Celealalte le voi isprăvi apoi eū.

Cassierul îi împlini cererea și î-i aduse încă aceași ți suma poftită. Peste câte-va cíasuri apoi directorii primirė din partea avocatului următórea scrisóre:

«Unul dintre funcționarii D. V. a luat din casele D. V. suma de 200.000 de dolari și nu-î în stare să o mai restituie.

Nu mai are decî altă scăpare decît un glonte în creeri. Prietinî de ai dînsului însă voind să-l ajutore se obligă a restitui jumătate din suma ce lipsește sub condiția, că directorii n'o să știricăscă după numele acestui funcționar. Iumătatea, la plătirea căreia se obligă, e depusă la mine. Afacerea însă fiind fôrte urgentă ar trebui aranjată cel mult în timp de 24 de cîsurî.»

Direcțiunea ținu încă nóptea acea o ședință estroordinară, în care primi propunerea avocatului și-l încunoștință că o să-î trimita cassierul lor, ca pe un om de încredere, ca împreună să aplaneze chestia.

Și așa s'a și întîmplat. Avocatul i-a predat cassierului suta de mîi de dolari care o restituî băncii și drept remunerare mai primi și o mărire de plată.

Toastul d-lui Ipolit.

Dómnelor și domnilor! Să nu așteptați dela mine un toast umoristic sau peste tot un toast! Eú n'am de gînd să vë răpesc vremea scumpă, căci eú știu prețui vremea! Eú am să-mî ridic simplaminte păharul și să-l golesc în sănătatea unei persóne...

Dacă n'ași fi conștiú de prețul vremii ași putea să vë țin o vorbire lungă, lungă! Ași putea să vorbesc despre facerea lumii, despre Adam și Eva, apoi făcînd un salt neașteptat să-mî esprim pãrerea de reu, că burii în sfîrșit totuși au trebuit să se retragă. Dar n'o s'o fac, ci simplaminte am să-mî ridic pãharul și să-l golesc în sănătatea unei persóne!

Dacă n'ași fi un om conștiú de cea ce va să dîcă vreme ași putea să vë vorbesc cãte verđi uscate! Ași putea face asemnãri, o ce asemnãri! Ași putea asemna viața omului cu natura, cu cele petru anotimpurile, apoi să trag concluziile de lipsă, dar nu voi s'o fac ci simplaminte am să-mî ridic pãharul și să-l golesc în sănătatea unei persóne.

Alții, știî nu s'ar putea reținea să nu facă ceva întroducere, să nu vorbească despre legãturile frumoșe de unire și prietinie, carî trebuie să împreune ómenii! Alții ar perde vremea cu laude la adresa cutareî sau cutareî persóne, enumerãndu-î meritele cãștigate pe tóte terenele vieții publice... Nu așa eú, ci eú simplaminte i-mî ridic pãharul și-l golesc în sănătatea fratelui nostru Arcadie!

Circumscris.

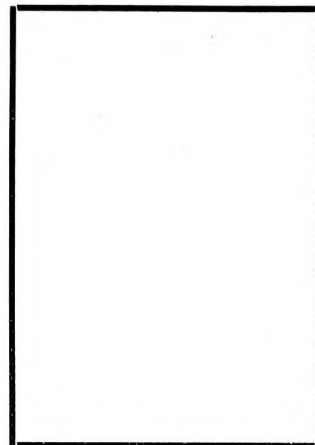
— Și țî-a plăcut cãrnațul ce țî l'am adus asarã, dragã Vasilică?

— Da, a fost fôrte bun, numai coșile erau prea aprópe una de alta...

GALERIA NOTABILITĂȚILOR NÓSTRE.

I.

Portretul marelui mecenat român care mai đilele trecute a donat pentru »Casa națională« — 1000.000 coróne.

II.

Dr. Pãpușã. Scriitor distins. N'a scris încã nimic și nici nu are de gînd să scrie cãnd-va ceva.

Magnetul cel mai tare.

Micul Moritș, pe care tatãl seú la trimis în un sat vecin ca să vîndã negoț, se întórce điuã urmãtóre și i se plãnge tatãlui seú că chiar la 500 de pași dela sat ajunsese la un pãrau peste care nu ducea nici o punte, și că nu cutezasẽ să sarã peste el.

— Gott, — îi đise bẽtrãnul Ițig, — chind fost io micuț ca thine și ajuns la un pãraule, care io nu cãteza sãri, io aruncat punghele mio cu banî dincolo și țti — totdeauna sãrit dupã ea!

DIAGNOZĂ.

- Și ce-ți lipsește ?
- Așa mẽ mãncã talpa dela picióre.
- Hm! Ești póte — cassier la ceva bancã ?

Scrisori de fete.

— Nefericirea ta m'a pătruns adânc, și eu jălesc cu tine... dar acum trebuie să sfârșesc, nu mai pot scrie, lacrămile î-mi îneacă vocea!

Atunci da...

- O cât am râs asară în teatru!
- Hm! Nu s'a dat o comedie de-a d-lui Vulcan?
- Nu.
- Atunci, înțeleg că ai râs.

Știri teribile.

* **Paralysis progressiva.** Băta »Patria« orcanul partidului național din Cernăuți, așa se vede, decând nu o mai conduce bravul Branișce, a devenit grav bolnavă. Guvernul bucovinean i-a confiscat mereu articolele, iar Dumneșeu mintea. Simptomele gravei bóle »paralysis« se ved din »reclama« ce face în unul din cei mai recentți numerți ai seși »mă(r)găritarului literar« aradan poreclit »Veselia«.

Ci-că »censorul« Mămăligaș, »ar purta o luptă strașnică în potriua acelor Români, cari nu umblă pe căi cinstite«!... Sic!... Adevărat, că bietul »redactor« Mămăligaș pörtă o luptă strașnică, dar nu în contra Românilor »cari nu umblă pe căi cinstite« fără — în contra fómci. »Patriei« numai atâta îi putem dice: »Spune cu cine te însoțești și ți-om spune cine ești!«

* **Liga patrioților români**, creațiunea genială a »inspiratului« inspector Grama, e pe calea realizării! Renumitul jurnalist din Poeni, aderentul »Poporului« din Budapesta, Petru Conda și-a oferit peana sa măiastră în servițiul propagării planului di-vin și e-pocal al d-lui Grama.

Partea seriósă.

LOC DESCHIS.

(Pentru cele cuprinse în rubrica asta redacția nu primește responsabilitatea.)

Preastimate domnule redactor!

Ca răspuns la cele comunicate mie în prețuita D. V. fõe, rubrica »posta redacțiunei« pentru orientarea onoratului public și în interesul adevărului î-mi permit a face următoarele observări:

Susțin și mai departe, că împărtășirile mele *nu sunt scornituri* ci-și au basa chiar în cutezanța acelor domni, cari *nu roșesc a ofensa în dos*, și a nega în față.

Susțin cu *tótă tăria caracterului meu*, că d-nii Ioan I. Vulcu și Virgil Vlad au ofensat o persoană care nu era de față, ba mai mult, era chiar óspele balului român dela 10/II. 1900 din Orăștie la care și dinșii erau arangeri.

Dacă acum se pun pe terenul negării și declară categoric, că dinșii n'au đis nimic nu dovedesc alta decât *simplă lașitate*.

Din parte-mi închei orî ce discuție ulterióră cu acești domni.

Cât pentru d-l Moța, cred, că este o neînțelegere la mijloc. Dînsul n'a đis nimic cea ce bucuros rectific cu acea observare că D-Sa întru cât ar fi responsabil pentru faptele *unei alte persoane* î-și cere scuzele.

Primiți, vă rog, d-le Redactor mulțumitele mele pentru paciința cu care a-ți binevoit a mă întâmpina, asigurându-Vă de deosebita mea considerație.

Orăștie, la 23. I. 1900.

Alecsandru Rimbaș

Cand. de avocat.

Posta Redacției.

D-lui A. Z. (loco) Să pitrece la thine un domnisoră pe tren, cu bani de didactrele ca Herr von Marșo-leben. — Să capeta la thine atâta zestre cât rămas la Herr von Marșo-leben din didactrele. — Să fi la thine invitat la cină și șede thu cum ședut Herr von Marșo-leben diparte di cine ai vrea. — Se imble la thine 7 zile în haini de bal ca Herr von Crișan-leben. — Se pățiasca la thine cu cravata di bal cum pațit Herr von Crișan-leben la Frau von Gyalokay-leben. — Se încaleca la thine pi Pegaz di tri orî cu ideî di filozofie moderni și di doue ori se arunci pe tine jos ca pe Herr von Pali-leben. — Se pățește la thine cum pațit Herr von Pali-leben cu filozofie moderne în sarele di după morzsa-bal.

St. D-ne O. L. Ne-am interesat în cauză și-ți comunicăm la acest loc rezultatul câștigat. Da, există un mijloc fôrte *eficace* (stil blăjan!) în contra stelnițelor! Ca să scapi de ele, întrii simplaminte în o prăvălie și-ți cumperi de 5 cr. — dar numai de 5 cr. — even-

tual și de 10 cr. sau chiar și de 20 cr. pucioasă. Te duci apoi acasă, pui pucioasa în o cratiță de coloare vînătă deschisă — observ din nou de coloare vînătă deschisă — în caz de nevoie și de coloare roșie întunecată sau verde — aprinzi apoi pucioasa, depărtezi din odaia în care ai avut prilej să faci cunoștința stelnițelor mobile, te pui în urmă și prinzi una câte una toate stelnițele, le omori întorcându-le grumazul și în sfârșit le arunci în cratița cu pucioasă și te asigurăm, că dacă întru toate vei urma indigitărilor noastre, vei scăpa pentru totdeauna de acești oșpeți neplăcuți.

Beiuși. Ideea desemnelor e bună, numai execuția e cam slabă. Înainte de toate trebuie să fie desemne de tuș și cu conture mai lămurite nu așa spălăcite, ca cele trimise. — Mai încearcă și o să vedem. Primit-ai toți numerii? Salutare.

N. B. (Bd.) Cum se numesc românește *chibritele*? Dumneșeu știe! Aici î-ți comunicăm câte-va numiri, alege din ele care î-ți va plăcea. — *Chibrite, lemnușe și lemnuțe, aprinjore, moșini, gyufe, șvebele, schingyörte* (din nemțescul Zündhölzchen), *de părete trăgătoare sau frecătoare, focăle, feștile, luminuțe, raibhelțuri și raipirturi* (nemțeste: Reibhölzchen) și în urmă *pucioasă*. — Ceî cari mai cunosc vre-o numire sunt rugați să ne-o comunice.

Orăștianul. Puțină răbdare. *Clasica* corespondență din Vinerea nu se va putea publica decât numai în n-rul viitor. Causa întârzierii e că încă nu suntem gata cu *ilustrarea* corespondenței. În n-rul viitor însă va apărea întreaga menagerie dinpreună cu impresariul astut. Prota Moga din Răbăgani sigur se va supăra pe «Vulturul», vedând că alți muritori (moralicește: *muribunzi*) î-l vor întrece în ale *renumelui*. Din comitatul Huniadorerei am primit în aceasta săptămână vr'o 50 abonenți noi, toți ómeni fruntași, dovadă, că clica de la putere se bucură de simpatii *teribile*. — La revedere!

Arad. Mulțumită pentru Schmerzenherziadele trimise, cari se publică în acest număr. Bietul Mămăligaș, bietul, «e atât de micuț, bietul, încât bietul nu ne poate atinge de fel, bietul. Un fost studentandru, cu cincî clăsuțe «suficient înnotate», ađi — veđi Dómnel — «redactor» și concurent al Drului Tanner și Succî, *de fel nu ne poate atinge pe noi*. Și deacă totuși, . . . ghiarële Vulturului (cele nevëndute de «Tribuna Poporului») î-și vor și face datorința lor atât *in reluto* cât și *in natura*. Deacă va intra în sfera caracterului nostru personal, atunci — te asigurăm — *î-și va mânca repentin mămăliga*. Mulțumită pentru informațiunile date. — Salutare!

Em. F. De ce empusche tu pe mine pentru ca mușcat la tine o kinele hala bestie maaare? . . . Io nu este de vina că io nu este nici o fel de ruda cu hala maaare neufundlander kinele.

Alex. Rimbaș (Orăștia). Declarația se publică cu plăcere. Epistolele d-nilor Dr D. și M. nu se publică, deoarece nu voim se amestecăm și alte persoane în chestia aceasta scandalóasă. Constatăm însă, că *ambele epistole adeveresc cele espuse în declarația d-tale*. — Noi suntem satisfăcuți pe deplin prin protocoalele primite dela doi domni oficerî, secundanții nostri, astfel noi nu mai suntem ofensați. D-ta ai cuvântul de *răfuire definitivă*. — Salutare!

Emanuil Măglaș (Arad.) E drept, numai noi singurî purtăm vina că ađi am ajuns a fi «supărați» de «Veselia» d-tale. Am fi putut noi încungiura această

«nefericire» deacă te primeam când ai dorit în Redacția noastră, ca să-ți mai alinăm fόμεa. Te asigurăm că o și făceam asta bucuros deacă nu ne-ai fi spăriat cu apetitul, știî la Dobránszki, când mâncași vr'o patru porțióne de «zuspeis» pe spinarea noastră. Apoi de! Să facem têrg! Să nu ne mai «batjocurești» că înadevăr «desperăm», iar noi î-ți promitem solemn, că îndată ce ai beut abonamentele nefericiților prenumerați ai d-tale, dând bancrută materială (cea morală e deja vechiă), te vom angagia bucuros de *curățitor de ghetete* în Redacția noastră. De fόμεa de noi nu vei peri, *te asigurăm*, căci în fine unde mîncă trei «heteși» (atâția avem noi), acolo și d-ta vei putea róde ceva. În schimb altă datorință nu vei avea decât a curăți ghetetele, a face curte servitórelor noastre (după vechiul obicei al d-tale) și a titula mereu pe d-nul redactor de «nagyságos», iar pe d-nul șef-redactor de «méltóságos». Noa! . . . Ce đici? Deacă nici aceste condițiuni favorabile nu-ți convin, apoi . . . ce să-ți mai putem face? . . . te dăm dracului cu «Veselia»-ți cu tot. Griji ce faci, primește oferta noastră, că deú, nu-ți va părea reu. Știî, că fόμεa-î lucrul naibii! Quidquid agis prudenter age et respice finem!!!

Cernăuți. Î-ți mulțumim pentru trimiterea «Patriei», în care e vorba și despre «Veselia» dela Arad. — Ne scrii totodată, că te mirî cum pot publica cei dela «Patria» o recenzie despre un điar ce nici nu l-au veđut (— căci dacă l'ar fi veđut s'ar fi convins că toate clișeurile sunt din «Gura Satului» —), mai ales însă o recenzie scrisă de însuși red. điarului recenzat! — Ai drept, ai de ce te mira, dar úte chestiile staú așa: «Ceî dela Patria n'au putut scăpa altminterlea de «Veselia» decât încheiând un pact cu D-l Măglaș, în care pact «Patria» s'a obligat a publica recenzia amintită, iar d-l Măglaș în schimb a promis că drept remunerare — **nu le va trimite fóia**. Precum veđi un pact fórté avantajos pentru — «Patria» . . .

„VICTORIA“

INSTITUT DE CREDIT ȘI ECONOMII, SOCIETATE PE ACȚII.

Sediul: Arad, casa proprie, calea Archiducele Iosif nr. 2

Intemeiată la 1887,

Capital de acții: **fl. 300.000** Fond de rezervă **fl. 100000**

Depuneri **fl. 1.000.000**. Circulația anuală **fl. 15.000.000**.

Primește depuneri spre fructificare, după care solvește 5% interese fără prívire la termenul de abđicere.

Darea de venit după interese încă o solvește institutul separat.

După starea cassei, depuneri până la **fl. 1000** se restituiesc îndată la prezentarea libelului fără abđicere.

Depuneri se pot face și prin poștă și se efectuesc momentan după sosirea comanđei

Direcțiunea institutului.

MARE PRĂVĂLIE

de spițerii, delicatose și vinuri:

IOAN KÁDÁR ÎN ORADEA-MARE (Nagyvárad). BODEGĂ ȘI HALĂ DE LAPTE STR. ÁLDÁS. CAFEA PRĂJITĂ!

Țilnic prăjire nouă! Numai souri gustose! *Maî efină și practică decât prăjirea de casă:*

CAFEA de Java, mocca și surinam amestecate	1 chil 2 fl. 20 cr.
» de Java, mocca și cuba amestecate	1 chil 2 » — —
» de Java, moca, și cuba amestecate	1 chil 1 » 90 —
» de Java și portorico amestecate	1 chil 1 » 80 —
» de Portorico și Santos amestecate	1 chil 1 » 60 —
» de Marocco măcinată	1 chil 1 » 48 —

Cafea neprăjită dela 1 fl. 10 cr. — 2 fl. 24 cr. un chil.

☛ Țilnic unt prospet!

Póme sudice. ☛

Telefon propriu.

Recomand maî departe:

Lac de ederă și de spirt din cele maî bune fabrice. — Colori de oleu și Polysulfín pentru spălat
Rugând prețiosul sprijin al M. On public român rămân

Cu deosebită stimă **IOAN KÁDÁR.**

HOTEL CENTRAL

Orăștie (Szászváros.)

Arendator: **IOAN MELITSKA,**

un bărbat cu manieri fine și maî ales față de Români fórte prevenient.

„Hotelul Central“ de altmintrelea e casă românească (proprietatea institutului
»Ardeleana«) și este situat în cel maî frumos loc al orașului.

☛ **RESTAURANT ȘI CAFENEA.** ☛

☛ Odăi curate și sănetóse, beuturi curate, mánări gustuóse și prețuri fórte moderate. Loc de convenire al inteligenței române din Orăștie.